

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobců: **a) nezl. A. E, b) nezl. L. E. a c) nezl. A. E.**, zastoupení otcem A. E., , proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Křižíkova 8, Praha 8**, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 7. 2013, č. j. KRPS-222901-25/ČJ-2013-010022 a ze dne 5. 7. 2013, č. j. KRPS-223814-10/ČJ-2013-010022

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalované ze dne 4. 7. 2013, č. j. KRPS-222901-25/ČJ-2013-010022 a ze dne 5. 7. 2013, č. j. KRPS-223814-10/ČJ-2013-010022, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se společnou žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č.150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) podanou ke Krajskému soudu v Praze domáhali zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 7. 2013, č. j. KRPS-222901-25/ČJ-2013-010022, kterým bylo rozhodnuto podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších zákonů (dále jen zákon o pobytu cizinců), že se paní Gjemile ELEZI (matka žalobců) zajišťuje za účelem správního vyhoštění a rozhodnutí ze dne

5. 7. 2013, č. j. KRPS-223814/ČJ-2013-010022, jímž byl otec žalobců Arianit ELEZI podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropského společenství - nařízení Rady//ES/č. 343/2003 z 18. 2. 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Doba zajištění cizince byla stanovena na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Žalobci tvrdí, že byli vydáním napadených rozhodnutí zkráceni na svých právech (nebylo s nimi jednáno jako s účastníky řízení a za takové ani nebyli v rozhodnutích označeni) a jsou proto aktivně legitimováni k podání této žaloby ve smyslu čl. 36 odst. 2 listiny práv a svobod, v jehož smyslu je třeba vykládat také § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobci byli umístěni do zařízení pro zajištění cizinců v důsledku zajištění svých rodičů. Vydáním napadených rozhodnutí tak bylo zasaženo i do subjektivních práv žalobců, a to práva na osobní svobodu (čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech z roku 1950), práva na soukromý a rodinný život (čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy), práva na respektování nejlepšího zájmu dítěte (čl. 3 Úmluvy o právech dítěte). V této souvislosti poukázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 7 As 103/2011 – 54, v němž bylo konstatováno, že *„rozhodnutím o zajištění matky bylo zasaženo též do právní sféry nezletilého dítěte a nezletilé dítě proto nebylo „osobou zjevně neoprávněnou k podání žaloby proti tomuto rozhodnutí“*. Vydáním napadených rozhodnutí porušila žalovaná § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu a čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy. Podle § 68 odst. 2 správního řádu je povinností správního orgánu označit ve výroku rozhodnutí účastníky řízení, jimiž jsou podle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu v případě zahájení řízení z moci úřední *„dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají“*. Ve výroku napadených rozhodnutí jsou označeni jako účastníci řízení pouze rodiče žalobců. Z odůvodnění pak plyne, že k zajištění rodičů žalobců došlo za situace, když cestovali osobním vozem po dálnici poblíž Prahy. Během silniční kontroly vyšlo najevo, že ani jeden z rodičů nemá povolení k pobytu v České republice (dále jen „ČR“) a následně bylo zjištěno, že otec rodičů před vstupem na území ČR požádal o mezinárodní ochranu ve Francii. Celá rodina byla následně umístěna v zařízení pro zajištění cizinců, kde nyní společně pobývají. Na rozdíl od rodičů však v případě žalobců žádné rozhodnutí o zajištění vydáno nebylo. Z uvedeného plyne, že napadená rozhodnutí založila povinnost strpět umístění do zařízení pro zajištění cizinců nejen ve vztahu k rodičům žalobců, ale *de facto* též ve vztahu k nezl. žalobcům samým. Také v případě nezl. žalobců tedy došlo v důsledku vydání napadených rozhodnutí k založení povinnosti ve smyslu § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu a na žalobce je nutno nahlížet jako na opomenuté účastníky řízení, jejichž označení se musí v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu objevit ve správním rozhodnutí. Tato povinnost ostatně vyplývá i z čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy, podle *„nikdo nesmí být zbaven svobody kromě případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem“*. Evropská úmluva teda také předpokládá, že před zajištěním proběhne více či méně formalizované řízení zakončené rozhodnutím, v jehož rámci dojde ze strany příslušných orgánů ke zvážení všech individuálních okolností případu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) pak plyne, že každé zajištění musí mít svůj právní základ ve vnitrostátním právu, resp. zákonu, který musí být natolik kvalitní, aby zabránil jakémukoliv nebezpečí svévole. Umístění dítěte do zařízení pro zajištění cizinců představuje stejné zbavení svobody, jako je tomu v případě jeho dospělých rodičů. Pro určení, zda jednotlivec je zbaven osobní svobody ve smyslu čl. 5, je třeba vycházet z jeho konkrétní

situace a společně zohlednit kritéria jako druh, trvání, účinky a způsob výkonu přezkoumávaného opatření. Mezi zbavením a omezením osobní svobody je rozdíl pouze ve stupni či intenzitě takového opatření, nikoli v jeho povaze nebo podstatě. Z hlediska trvání a účinku zásahu do osobní svobody se přitom postavení nezl. žalobců a postavení jejich rodičů nijak neliší (jsou ubytováni ve stejném zařízení, podléhají permanentnímu dohledu, zdravotní, právní a jiné služby jsou jim dostupné ve stejném rozsahu, materiální podmínky v zařízení jsou pro všechny shodné. Navíc je zřejmé, že způsob výkonu zbavení osobní svobody a účinky tohoto opatření dopadají na nezl. žalobce v mnohem větší míře než na jejich rodiče, a to vzhledem k nízkému věku žalobců. Jestliže není pochyb, že rodiče nezl. žalobců jsou v důsledku svého umístění v zařízení pro zajištění cizinců zbavení osobní svobody, pak totéž tvrzení *a fortiori* musí platit i ve vztahu k jejich dětem. Na tom nic nemění ani fakt, že pokud by měli nezl. Žalobci zajištěn jiný způsob ubytování, mohli by se souhlasem rodičů pobývat mimo zařízení (§ 140 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců). Je totiž třeba zohlednit nízký věk žalobců, umístění rodičů do zařízení pro zajištění cizinců a absenci příbuzných na území ČR. Možnost ubytování žalobců mimo toto zařízení se tak jeví jako nerealizovatelná a čistě hypotetická. ESLP pak pravidelně ve svých rozhodnutích zdůrazňuje, že práva chráněná Evropskou úmluvou jsou práva konkrétní a účinná, nikoli teoretická a iluzorní. Lze proto shrnout, že umístění žalobců do zařízení pro zajištění cizinců, stejně jako jejich rodičů, představuje zbavení jejich osobní svobody. Je proto i v případě žalobců nutné aplikovat všechny záruky stanovené čl. 5 této úmluvy, včetně požadavku, aby zákon, na jehož základě byli žalobci zajištěni, garantoval, že při umisťování nezletilých dětí bylo přihlíženo ke všem individuálním okolnostem případu, jako je věk dítěte, jeho zdraví, psychický stav, poměry v zařízení, kam má být dítě umístěno, nejlepší zájem dítěte atd. Zákon o pobytu cizinců, který umožňuje zajištění žalobců na 90 dnů, a to bez vydání jakéhokoli rozhodnutí, však uvedené požadavky kvality zákona nesplňuje. Fakt, že podle § 140 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou žalobci v zařízení pro zajištění cizinců pouze „ubytováni“ se svými rodiči, je nemůže zbavit ochrany, kterou zaručuje čl. 5 Evropské úmluvy. Absence jakéhokoli rozhodnutí o jejich zajištění však vede k tomu, že žalovaná při umístění nezl. žalobců do zařízení pro zajištění cizinců v žádném okamžiku nezkontroluje, zda takové zajištění není svévolné, tj. zda zbavení svobody je těsně spjato s cílem, kvůli kterému k němu došlo, zda podmínky zbavení svobody jsou pro tento účel vhodné (appropriate) a zda doba trvání zbavení svobody nepřesahuje přiměřenou lhůtu nezbytnou pro dosažení sledovaného cíle (ESLP, *Rashed v. ČR*, 27. 11. 2008, § 68). Respektování těchto záruk, zejména zkoumání, zda podmínky zbavení svobody jsou pro tento účel vhodné, se přitom zdá být u nezletilých dětí ještě důležitější než v případě dospělých osob. Z toho plyne, že fikce, podle které nejsou nezl. žalobci v zařízení pro zajištění cizinců zajištěni, ale pouze ubytováni, a absence jakéhokoliv individualizovaného rozhodnutí o jejich zajištění, neodpovídají požadavku zákonnosti v smyslu čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy. Navzdory § 140 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je proto nutné, aby žalovaná jednala i s těmito nezl. žalobci jako s neopomenutelnými účastníky řízení v souladu s § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu a jako takové je v žalobou napadeném rozhodnutí i náležitým způsobem označil.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že matka žalobců, která chtěla cestovat s rodinou do Francie, pobývala na území ČR bez cestovního dokladu a víza, bylo s ní proto zahájeno správní řízení o vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, neboť je důvodná obava, že ohrozí výkon správního vyhoštění a je důvodné nebezpečí, že by mohla mařit a ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť cílovou zemí není ČR, ale jiný členský stát Evropské unie. Matka žalobců byla dne 4. 7. 2013 zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců z důvodu nebezpečí, že bude ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a je důvodné nebezpečí, že ohrozí výkon

správního vyhoštění. Dne 15. 8. 2013 (po podání žaloby – poznámka soudu) bylo matce žalobců vydáno rozhodnutí o zajištění za účelem předání podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, protože s ní bylo zahájeno řízení podle Nařízení Rady (ES) č. 343/2003. V tomto případě má policie povinnost (nikoli možnost) cizince zajistit. Podle posledně zmíněného ustanovení zákona o pobytu cizinců byl dne 5. 8. 2013 zajištěn také otec žalobců, neboť předložil doklad o azylu vydaný Francií. K problematice nezl. žalobců odkázala na § 178 zákona o pobytu cizinců, podle kterého se za způsobilého k právním úkonům považuje cizinec starší 15 let, který je schopen projevit svou vůli a samostatně jednat, a na § 32 odst. 1 správního řádu, podle kterého v rozsahu v jakém účastník nemá způsobilost k právním úkonům, musí být zastoupen zákonným zástupcem. Zákonní zástupci měli možnost vyjádřit se do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení. Žalobci byli v zařízení ubytováni v souladu s § 140 zákona o pobytu cizinců. Bylo pouze na rozhodnutí rodičů, zda o nezl. žalobce bude zajištěna péče jiným způsobem nebo budou nezletilí ubytováni v zařízení a jaká možnost je v nejlepším zájmu nezletilých.

Z žalobou napadených rozhodnutí ze dne 4. 7. 2013 a ze dne 5. 7. 20123 plyne (jak shora již opakovaně uvedeno), že matka žalobců byla zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a otce žalobců podle § 129 odst. 1 téhož zákona. Ani v jednom z rozhodnutí nejsou žalobci označeni jako účastníci řízení.

Krajský soud v Praze dospěl k závěru o důvodnosti žaloby.

Problematikou, kterou je soud povinen v dané věci řešit, se již dříve (jak správně připomněli žalobci) zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2011 č. j. 7 As 103/2011 – 54, v němž vycházel z rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 – 86, podle kterého „*aktivní žalobní legitimaci v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§65 a n. s. ř. s.) bude dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo*“ a v prvé řadě konstatoval, že „*rozhodnutím o zajištění matky nebyl žalobce zbaven osobní svobody, neboť podle jeho výroku byla totiž zajištěna za účelem vyhoštění toliko jeho matka. Na žalobce v důsledku zajištění jeho matky dopadá pouze ust. § 140 zákona o pobytu cizinců, podle něhož je provozovatel zařízení pro zajištění cizinců oprávněn ubytovat v části s mírným režimem cizince, vůči kterému má zajištěný cizinec vyživovací povinnost nebo jej má v péči, nelze-li zajistit péči o něj jiným způsobem. Pokud k ubytování dojde, pobývá tento cizinec v zařízení v režimu ubytovaného cizince. Zákon také výslovně stanoví, že je-li ubytovaný cizinec schopen uvědomit si omezení spojená s pobytem v zařízení, přihlíží se k jeho projevu vůle. Může přitom zařízení opustit, má-li zajištěnu péči jiným způsobem. Jde-li o nezletilého nebo osobu zbavenou způsobilosti k právním úkonům, může opustit zařízení jen po písemném souhlasu zákonného zástupce. Ubytovaní žalobce tedy v žádném případě nebylo nevyhnutelným důsledkem zajištění jeho matky a výrazně záviselo na její vůli. Přes nízký věk žalobce může být jeho péče zajištěna i jinak, než pobytem v zařízení s jeho matkou. Je však také na ní, aby ona sama zvážila, která z variant bude v souladu s nejlepším zájmem jejího dítěte. Pokud faktické okolnosti vedou k závěru, že pobyt dítěte v zařízení s jeho matkou je v jeho nejlepším zájmu, nejedná se o důsledek přímo plynoucí z rozhodnutí o zajištění matky. Umístění nezletilého do zařízení pro pobyt cizinců je primárně výsledkem rozhodnutí jeho zákonných zástupců, byť je nutnost tohoto rozhodování vyvolána změnou faktického stavu spočívajícího v omezení osobní svobody osoby, která má nezletilého v péči. Rozhodnutím o zajištění matky žalobce tedy nedošlo k omezení svobody ani práva volného pohybu žalobce.*“ Nejvyšší správní soud pak v návaznosti na závěr rozšířeného senátu konstatoval, že „*Žalobce však měl podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu právo účastnit se správního řízení, z něhož*

žalobou napadené rozhodnutí vzešlo, neboť mohl být tímto rozhodnutím přímo dotčen na svém právu na rodinný život. Právě na právu účastnit se správního řízení i na právu na rodinný život mohl být žalobce žalobou napadeným rozhodnutím zkrácen, v důsledku čehož byl také aktivně legitimován k podání žaloby proti tomuto rozhodnutí.“ Nejvyšší správní soud tento svůj závěr podložil odkazem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle kterého má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence a dovodil, že „Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejného pořádku, atd. Jakkoli není pojem rodinného života Úmluvou definován, je vykládán poměrně extenzivně, vždy s důrazem na fungující (reálný) rodinný život. Vztahem zakládajícím rodinný život je bezesporu vztah matky a jejího dítěte, o které matka také fakticky pečuje. Situace, kdy je omezena osobní svoboda matky a dítě může být nadále v její péči pouze v podmínkách, které nepředstavují plnohodnotný rodinný život (zde v zařízení pro zajištění cizinců jako ubytovaný cizinec), je tímto zasaženo do práva dítěte na rodinný život. Jak vyplývá z čl. 8 odst. 2 Úmluvy, existence zásahu do rodinného života automaticky neznamená porušení Úmluvy, nicméně tato skutečnost není rozhodující pro posouzení účastenství ve správním řízení. Správní řád v ust. § 27 odst. 2 přiznává účastenství ve správním řízení všem, kdo mohou být rozhodnutím přímo dotčeni ve svých právech nebo povinnostech, bez ohledu na to, zda půjde o dotčení právem aprobované či nikoliv. Otázka splnění požadavku čl. 2 Úmluvy, tj. požadavku souladu se zákonem, nezbytnosti a přiměřenosti, je až předmětem meritorního rozhodnutí. Při posuzování souladu zásahu do rodinného života dítěte s čl. 8 odst. 2 Úmluvy pak musí být zároveň respektován čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Podle tohoto ustanovení musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dítěte, ať již uskutečňované veřejným nebo soukromým zařízením sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Okruh činností týkajících se dětí je pro účely tohoto ustanovení nutno vykládat široce s tím, že budou zahrnovat nejen řízení, které se přímo týká dítěte, nýbrž také řízení, jimiž je dítě nepřímo ovlivňováno. Výše uvedené však neznamená, že správní orgán musí přijmout rozhodnutí, které bude v nejlepším zájmu dítěte, jak tvrdí žalobce. Zájem dítěte je zde sice předním hlediskem, nikoliv však jediným. Omezení osobní svobody osoby pečující o nezletilé dítě nebude zpravidla odpovídat nejlepšímu zájmu tohoto dítěte, ale bude-li splňovat kritéria čl. 8 odst. 2 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, bude možné k němu přistoupit.“

Závěry Nejvyššího správního soudu tak, jak byly shora predestřeny, jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc, tedy žalobu nezletilých dětí, jejichž rodiče byli zajištěni podle zákona o pobytu cizinců.

Soud proto ze závěrů Nejvyššího správního soudu vycházel a napadená rozhodnutí zrušil bez ohledu na důvody zajištění obsažené v napadených rozhodnutích (matka z obavy z maření výkonu správního vyhoštění; otec z důvodu předání do jiné země EU), neboť v žádném z těchto rozhodnutí nejsou žalobci označeni za účastníky řízení. Žalovaná se žalobci jako s účastníky řízení vůbec nejednala, navzdory tomu, že jim příslušelo postavení účastníků řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu.

V daném případě tak došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť v důsledku této vady řízení se žalovaná nezabývala právem žalobců na rodinný život. Ač žalovaná rozhodovala ve věcech nepochybně se týkajících nezletilých dětí, neprovedla žádná skutková zjištění ohledně stanoviska rodičů k zájmům jejich dětí a navíc se nikterak nevypořádala a

vůbec již nehodnotila situaci nezletilých žalobců z pohledu čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.

Krajský soud v Praze uzavírá, že v důsledku zjištěné závažné procesní vady a pro nedostatek skutkových zjištění napadená rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Nad rámec tohoto odůvodnění, avšak v souvislosti se stanoviskem žalované obsaženým ve vyjádření k žalobě k otázce zajištění cizince za účelem předání podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v němž dovozuje povinnost (nikoli pouze možnost) vydat takové rozhodnutí a naznačuje tím omezení ve volné úvaze, považuje soud za potřebné upozornit žalovanou na rozsudek Nejvyšší správní soud ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 – 40 (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém Nejvyšší správní soud (s odkazem na jiný svůj rozsudek ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, týkající se implementace návratové směrnice do českého právního řádu), konstatoval, že postup podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců spadá do působnosti čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a rady č. 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“) a vyslovil, že předání ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je nutno zároveň považovat za „nucený návrat [...] do země tranzitu v souladu s dohodami o zpětném přebírání osob či jinými ujednáními uzavřenými na úrovni Společenství“ ve smyslu čl. 3 odst. 3 návratové směrnice. Podle čl. 15 odst. 1 přitom může být cizinec, o jehož navrácení probíhá řízení, zajištěn za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, pouze pokud nemohou být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření. Tento článek se explicitně vztahuje na zajištění za účelem přípravy jakékoliv formy návratu, nikoliv pouze vyhoštění a je proto povinností správního orgánu před zajištěním cizince za účelem jeho předání zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobcům, kteří měli ve věci úspěch, náklady řízení nevznikly a žalované toto právo jako neúspěšnému účastníku nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. srpna 2013

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková

Rozsudek byl vyhlášen dne 19. 8. 2013 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní]